

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Tot igual per fer-ho tot diferent

Sol ser una sentència lampedusiana comuna aquella que diu que cal canviar-ho tot per tal que tot segueixi igual. Però els resultats de diumenge a Catalunya suggereixen una aproximació totalment oposada: si res no ha canviat, potser a partir d'ara tot haurà de ser diferent. I com que, sense dades més detallades, el gran perill d'una anàlisi electoral precipitada és la sobreinterpretació –i que a pilota passada tothom es torna savi i oblida els pronòstics que havia fet–, aquí no em dedicaré a valorar gratuïtament quina ha estat la intenció subjectiva dels catalans expressada diumenge a les urnes. “Déu nos en guard d'un ja està fet”, deien les àvies. Senzillament, especularé sobre algunes possibles conseqüències de cara al futur.

LA METODOLOGIA que utilitzaré és senzilla: contrastar els fets amb les expectatives de canvi més destacades, i que a grans trets eren que En Comú Podem (ECP) arrasaria, que ERC s'enfilaria a costa de CDC i gràcies al vot dels sense papereta de la CUP i que CDC s'enfonsaria. I no: a efectes pràctics –escons aconseguits–, tot queda pràcticament igual. La qüestió és: ¿aquesta estabilitat, malgrat tot el que ha passat des del 20-D i que a Catalunya ha estat d'una magnitud enorme, pot portar a grans canvis?

EN PRIMER LLOC, sembla que ECP ha tocat sostre; ha perdut un deu per cent del vot. Aquesta és una expressió d'aquelles que d'aquí quatre anys pot ser que t'hagis d'empassar. Però si les expectatives eren ara tan bones, si les condicions eren immillorables, si els mitjans de comunicació –tots– els han facilitat tant el camí, potser és que ja no donen més de si. Potser significa que la crítica agra –i injusta– contra aquells a qui toca gestionar una situació radicalment injusta comença a cansar. O que oferir esperances vanes d'un acord impossible amb Espanya i dir que es comptarà amb una comprensió que, amb exigències molt menors al seu moment, ni CiU va aconseguir de la dreta ni el PSC del l'esquerra espanyola, ja no té més recorregut. El seu relat –abans n'hauríem dit *cuento*– haurà de canviar molt per no recular.

EN SEGON LLOC, ERC millora en vots –un 4,5% més–, però no s'enfila com s'havia previst a costa del desgast dels seus veïns a dreta i esquerra. L'estratègia d'ERC no sembla tan bona com prometia i pot-



CÈLIA ATSET

.....
Sembla que
En Comú
ha tocat sostre,
potser perquè ha
ofert esperances
vanes d'un acord
impossible amb
Espanya

ser l'haurien de reconsiderar. La meva sospita és que l'intent d'ampliar la base independentista seduïnt cupaires i podemites i castigant convergents no acaba de funcionar. La bona notícia és que tampoc resta, com reconec que havia temut. Insisteixo en la meua tesi: que només apujant el valor de l'aposta –i no abaratint-la– es guanyarà espai. I si no s'ha crescut pescant en el mar agitat dels convergents, potser que deixin de tractar-los –de moment– com a principals adversaris.

QUEDA CDC, que ha aguantat en diputats tot i les previsions catastrofistes. Però ha perdut un 15 per cent de votants respecte al 20-D. I el problema dels convergents és just aquest: ha resistit. I resistir és una actitud a la defensiva. CDC podria haver comptat amb l'ajuda de la irritació provocada per les conspiracions de Fernández Díaz i De Alfonso, encara que el seu votant ja ho donava per descomptat, però aquest també hauria estat un estímul en negatiu. CDC ha d'aprofitar la refundació per construir un nou projecte en positiu que retorni part de l'electorat moderat cap a una promesa de prosperitat i llibertat, però que no es cregui que els vots de diumenge són un darrer dic mínim però estable per al futur.

EN RESUM: Jo crec que tot ha quedat igual per tal de fer possible que tot sigui diferent. El futur polític no és una fatalitat sinó una oportunitat. I no tinc cap dubte que des de diumenge el futur està més obert que mai.